

NITTONDE SÖNDAGEN EFTER TRINITATIS

DOMINICA UNDEVIGINTI

Ep Ef. 4: 17-32, Evang: Matt. 9: 1-8. Predikotext: Luk. 13: 10-17. Predikan Ingemar Andersson, (LFS)

TRONS SEGER - MÄNNISKOSONENS MAKT

TRONS SEGER

Johannes skriver: *"Allt som är fött av Gud besegrar världen, och detta är den seger som har besegrat världen: vår tro."* 1 Joh. 5: 4.

I sitt avskedstal till lärjungarna talar Jesus om lärjungaskapets villkor i den ogudaktiga världen. Han har talat till dem, säger han, för att de skall ha frid i Honom. *"I världen får ni lida"*, säger han, *"men var vid gott mod. Jag har övervunnit världen."*

Den som nu genom tron lever i gemenskap med Honom, som har övervunnit världen, är själv en övervinnare. Men så ser det många gånger inte ut för den som vandrar trons väg. Erfarenheterna pekar ofta åt annat håll. Man finner sig vara en förlorare i stället för en övervinnare och nederlagen är många i striden mot de tre fienderna – djävulen världen och det egna onda köttet. Och att man till slut ändå skulle stå som en övervinnare, syns många gånger alldeles omöjligt.

Men Guds ord säger något annat: *"Allt som är fött av Gud besegrar världen, och detta är den seger som har besegrat världen: vår tro."*

Är man född av Gud är man också intagen som elev i Andens skola. Där blir man undervisad om vem Herren är och vem man själv är. Och när läxan är gjord, står man där med samma slutsats som den store aposteln Paulus: *"Jag arma människa! Vem skall frälsa mig från denna dödens kropp?"*

Och Paulus ger oss också svaret: *"Gud vare tack, Jesus Kristus, vår Herre!"* (Rom. 7). I honom finns frälsningen. Genom tron på Honom, som har övervunnit världen, blir människor övervinnare med Honom.

Hebréerbrevets författare beskriver denna tros förunderliga segerkraft:

I tron bar Abraham fram Isak som offer, när han blev satt på prov. Ja, sin ende son bar han fram som offer, fastän han hade fått löften. Och till honom hade Gud sagt: Genom Isak skall du få dina efterkommande. Abraham räknade med att Gud hade makt till och med att uppväcka från de döda.

I tron vägrade Mose som vuxen att låta sig kallas Faraos dotterson. Han valde att hellre bli illa behandlad tillsammans med Guds folk än att en kort tid leva i syndig njutning. Han räknade Kristi smälek som en större rikedom än Egyptens alla skatter, ty han hade sin blick riktad på lönen. Genom tron lämnade han Egypten utan att frukta för kungens vrede. Därför att han liksom såg den Osynlige härdade han ut. I tron firade han påsken och beströk dörrposterna med blod, för att fördärvaren inte skulle röra vid deras förstfödda. I tron gick folket genom Röda havet som på torr mark, men när egyptierna försökte, dränktes de. Genom tron föll Jerikos murar, sedan man hade gått runt omkring dem i sju dagar. Genom tron undgick skökan Rahab att gå under tillsammans med dem som inte trodde, eftersom hon hade tagit emot spejarna som vänner.

Vad skall jag säga mer? Jag skulle inte binna med att berätta om Gideon, Barak, Simson och Jefta, om David, Samuel och profeterna. Genom tron besegrade de kungariket, skipade rätt, fick löften uppfyllda, täppte till lejons gap, släckte rasande eld och undkom svärdsegg. De var svaga men blev starka, de blev väldiga i strid och drev främmande härar på flykten.

(Hebr. 11)

Och med tanke på dessa trosvittnen och med tanke på oss och framtiden, förmanar Hebréerbrevets författare:

När vi alltså har en så stor sky av vittnen omkring oss, låt oss då lägga bort allt som tynger, och särskilt synden som snärjer oss så hårt, och löpa uthålligt i det löpp som vi har framför oss. Och låt oss ha blicken fäst vid Jesus, trons upphovsman och fullkomnare, som i stället för den glädje som låg framför honom utstod korsets lidande utan att bry sig om skammen och som nu sitter på högra sidan om Guds tron. Tänk på honom som måste utbärda sådan fiendskap från syndare, annars tröttnar ni och tappar modet. (Hebr. 12)

För ett par veckor sedan firade vi Luther-dagar i Norrköping och för oss som fick vara med, blev det en upplivande påminnelse om reformatornas trosvisshet och okuvliga mod. På Skriftens grund, i trons segerkraft, gick de till storms emot den tidens både andliga och världsliga stormakter, mot traditioner och villfarelser. Reformationens trosvittnen kunde omöjligt vika, även om mörkrets furste, hotande och vred, bjöd dem spetsen. Och snart höll evangelium sitt segertåg.

Så verkade den tro som besegrar världen, och av den kampen skördar vi än i dag välsignade frukter.

Inte i ringaste mån beror detta på någon egen kraft, någon sorts mänsklig trosprestation. Nej, den tro som besegrar världen, är den tro som har blicken fäst vid Honom, som är trons upphovsman och fullkomnare. ”Tänk på Honom”, manar Hebr.brevets författare, och den som är född av Gud har inte bara sina tankar hos vår Frälsare, som mötte sådan fiendskap från syndare, nej, den tron bekänner:

Jag är korsfäst med Kristus, och nu lever inte längre jag, utan Kristus lever i mig. Och det liv jag nu lever i min kropp, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig för mig.

Gal. 2:20.

Och där denna världsbesegrande tro bor, sjunger man:

*Jag behöver dig, o Jesu,
Ty i mig bor intet gott,
Ingen tro och ingen kärlek,
Ingen kraft, nej, synder blott!*
(Lova Herren 560)

Sådant kan Människosonens makt uträtta, något som vi också läst om i dagens texter. Jesus förlåter synder, han botar förlamning, han reser upp den som går krokig och inte kan räta på sig, och han sliter de bojar med vilka Satan håller människor fångna.

”KROKIG OCH MYCKET BÖJD”

Vår text berättar om hur Jesus på sabbaten undervisar i en synagoga. Bland åhörarna fanns en kvinna som haft en sjukdomsande i arton år och som gjorde att hon fick gå dubbelvikt och inte kunde räta på ryggen. Men Jesus kallade henne till sig, befriade henne från hennes sjukdom och reste henne upp.

Men hjälpen bestod inte bara i befrielse från ett kroppsligt handikapp. Hon löstes från den boja Satan i arton år hållit henne fången i. Och när Jesus kallar henne ”Abrahams dotter”, så innebär det inte bara att hon var av judisk släkt, utan att hon blivit ett sant Abrahams barn, en troende kristen.

Den krokryggiga kvinnan med sjukdomsanden som höll henne fången är bilden av den oomvända människan. Även om man går aldrig så rakryggad genom livet – är man oomvänd så är man i andligt avseende ihopkrympt och bunden av Satan. Själafienden förstår dock att drilla saken så väl, att den som är bunden av honom anser sig vara fri, samtidigt som man tror att den som är en kristen är inskränkt och bunden. Men att stå under Satans herravälde, det är att vara lurad och bedragen.

Vi mötte i dagens text ytterligare en krokryggig person utöver kvinnan. Synagogföreståndaren stod där med lagens ok på sina axlar, man han hade aldrig insett vad lagen krävde. Där lagens verkliga krav uppenbaras, där får man med kung David bekänna: *”Min syndaskuld går mig över huvudet, den tynger mig som en tung börda... Jag går krokig och mycket böjd, hela dagen går jag sörjande.”*

(Ps. 38)

Om detta visste synagogföreståndaren intet. Han stod där i sin egen rättfärdighet, och trodde att därmed var allt väl. Men han var lurad och bedragen. Därför blev han upprörd över att Jesus botade på sabbaten och han uppmanade folket att komma och bli botade på vardagarna i stället. Men Jesus kallar honom

hycklare och framhåller att kan man lösa åsnan eller oxen och leda dem till vattenhon på sabbaten, så kunde Jesus så mycket hellre befria en kvinna, en Abrahams dotter, från Satans bojor. I Lukas 15 säger Jesus upprepade gånger att en syndares frälsning åstadkommer glädje i himmelen bland Guds änglar. Kännetecknande för den egenrättfärdige är motsatsen. Om någon av bara nåd befrias ur syndens bojor och blir omvänd och frälst, förtryter det den egenrättfärdige. Så var det med den hemmavarande sonen i Luk. 15 när den förlorade återvände till fadershuset och glädjen stod högt i tak över hans återkomst. Han blev arg och hade inte ett gott ord att säga om vare sig sin bror eller far, utan bara förebråelser.

Den egenrättfärdige synagogföreståndaren trälade under lagen och hade fullt upp med att se till så att andra också följde lagens bud. Själv hade han samma möjlighet som den olyckliga kvinnan att få sin börda lättad, men några sådana behov hade han inte.

Båda befann de sig ändå i Herrens hus. Den ene hade sin dagliga gärning där. Den andra kom med sin börda och fick den avlyft. Så segrar Ordet hos den ene medan en annan förblir opåverkad. Vem av dem är du, käre åhörare?

MÄNNISKOSONENS MAKT

"Kvinna, du är fri från din sjukdom." Jesus kallade henne till sig, lade händerna på henne och med sitt ord botade han hennes sjukdom och befriade henne från Satans bojor. Och genast rätade hon på sig och prisade Gud. Sådan är Människosonens makt och så går en syndares omvändelse till än i dag.

Synagogföreståndaren uppskattade inte vad som skedde. Det gick nog för fort och för lätt, och han tyckte att Jesus var för snar med att bota. De sjuka kunde åtminstone vänta tills sabbaten var över. Sådana uppfattningar har också utvecklats inom vissa riktningar bland de kristna. En syndare fick inte så där utan vidare tro sina synders förlåtelse. Först måste man en tid gå i bot och bättring, ödmjuka sig och bereda sig för nåden.

Men bakom sådana tankar gömmer sig föreställningar om, att människan ändå måste göra något för sin omvändelse. Men här kan ingen av oss utträta något. Vi är döda i överträdelser och synder, och det är endast Herren som med sin makts ord skapar liv, föder en människa på nytt.

När bjudningen till festmåltiden gick ut, löd budskapet: *"Kom, nu är allt färdigt."* (Luk. 14: 17). Därför fick den lame i dagens evangelium, utan alla om och men av Jesus höra: *"Var vid gott mod, mitt barn. Dina synder är förlättna."* Därför säger Jesus till den sjuka kvinnan: *"Kvinna, du är fri."*

De orden har vem som helst rätt att tro och ta till sig. Ingen behöver gå och vänta med att tro sina synders förlåtelse. Herren har i Kristus Jesus förlåtit synderna, och denna syndaförlåtelse erbjudes syndare att tro och ta emot, nu, utan alla gärningar, av bara nåd. Du får, nu på stunden, vara salig, knäppa dina händer och tacka Gud för att han förlåtit dig dina synder.

Lova HERREN, min själ, ja, bela mitt inre skall prisa hans heliga namn! Lova HERREN, min själ, och glöm inte alla hans välgärningar, han som förlåter dig alla dina synder och botar alla dina sjukdomar, han som återlöser ditt liv från förgängelsen och kröner dig med nåd och barmhärtighet. (Psalt. 103.)

DET NYA LIVET I KRISTUS

Som en benådad syndare får man nu, likt den botade och befriade kvinnan, i liv och vandel prisa Herren. Det var detta vi läste om i dagens episteltext. Den som lever det nya livet i Kristus lever inte längre som de ogudaktiga. *"Ni har lämnat ert förra liv och lagt av den gamla människan som går under, bedragen av sina begär."* Man har lärt känna Kristus och blivit iklädd den nya människan, som vill leva i rättfärdighet och helighet. Man aktar sig för att ge djävulen något tillfälle. Man vaktar sin tunga och vill tala sådant som blir till välsignelse och glädje. Man vill möta sina medmänniskor med godhet och barmhärtighet, och är angelägen om att inte bedröva Guds helige Ande.

Så får en upprättad och benådad syndare prisa Herren och i Jesu efterföljd lysa som en stjärna i världen (Fil. 2: 15), vara ett Kristus-brev, känt och läst av alla människor (2 Kor. 3:3), *"skrivet, inte med bläck utan med den levande Gudens Ande"*, bli igenkänd som en som har varit tillsammans med Jesus (Apg. 4: 13).

Amen.